

Žal, da morajo tudi princeze in princi jesti. Mali Ludèk je bil nežen, potreboval je posebne nege. Pomanjkanje je slab temelj takemu nežnemu, občutljivemu cvetu. In lepa mlada vdova je poslala sina, zadnjo dediščino po možu in sreči, k sorodnikom. Proč od nje bo; ne bo ga mogla poljubovati, ne bo se mogla igrati z njegovimi svilenimi lasmi, ne bo mogla gledati v njegove presrčne in mile oči, njene ustne se ne bodo več dotikale vsak dan neštetokrat njegovih žametastih, otroških lic! — Ali sit bo; kadarkoli bo hotel, bo dobil jesti in nikdar ne bo brez strehe; k topli peči se bo smel stisniti in sorodniki ne bodo dopustili, da bi hodil raztrgan.

Ostala je sama ta lepa in mlada gospa pokojnega slikarja. In kakor ptič, kateremu so razdejali gnezdo, tako je bila ona zdaj. Kamor je šla, nikjer ni našla miru, nikjer pribežališča. Moj Bog, bila je še premlada in prelepa, imela je preveč solnčnih in ponosnih spominov, da bi se mogla stisniti v kot kakor pokornica. In morda bi se bila stisnila, da je našla tak kot. Ali ni ga našla.

(Dalje prihodnjič.)

Skrivnost.

V očeh sem tvojih bral skrivnost,
ko sem te v šumnem lesu snubil,
ko sem te prvokrat poljubil,
v očeh sem tvojih bral skrivnost:

Da ti si zarja trudnih dni
in jaz nad tabo dan gasnoči,
gasnoči in svoj spev pojoči
v škrlatno zarjo trudnih dni.

Poljubil sem ti plamen ust
kot solnčni žarek grozde trti —
zdaj z mano gre v naročje Smrti
smejoči plamen tvojih ust.

Vojeslav Molè.

